

העולם הבא

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים במשלוח חומר, המתפרסם בעמוד זה, יזכה בפרס של עשר ל"י שיוענק מדי שבוע. הזוכה בפרס השבוע הוא דוד שניר, תל-אביב.

הבחירה החבועית "עליך לבחור", פנה השופט לנאשם, בסכמו את גור' הדין, "עשרה ימי מאסר או עשרים ל"י במוזמן." "איו מין בחירה מוזהר!" אמר הנאשם, "תן את המוזמנים." ורדה מסורי, גבעת ביל"ו ב'

העסקים כרגיל
הדוד שלי הוא איש עשיר, יש לו עסקים בשפע. יום אחד החליט לעזוב את העסקים, את העבודה, למכור הכל ולהינות מן החיים. מכר הכל, נסע לצרפת, בילה שם, נח, נסע לימ, השתוץ והבריא. באחד הימים טייל ב' רחובה של פאריס, כשגששה אליו בחורה צעירה ולחשה לו, "אתה מוכן לקנות?" "אם את מוכרת, או בטח...". השיב הדוד, שנעשה צעיר בעשרים שנה. וכך הם בילו ימים אחדים.
לימים חזר דודי לארץ ופה החל מרגיש ברע. הלך לרופא וזה בדקו וקבע — מחלת' מין. "רפא אותי", שאג דודי. "לעולם לא קרה במשפחתנו דבר כזה." הרופא עודד או' תה, ואף ריפא אותו.
כתוצאה מכל זה נעשה דודי שוב עייף ועצבני, ובעצת הרופא נסע לגןח לחוף-לארץ. כשהגיע לפאריס, פגש שוב, מעשה שטן, באותה נערה. "אתה מוכן לקנות?" שאלה בחיוך. "מה את מוכרת עכשיו?" השיב לה דודי בשאלה, "שחפת פתוחה?"
יעקב ציפר, חיפה

נכוד השופט

בימים אלה מעלה תיאטרון "הבימה" את ההצגה "12 המושבעים". מחזה זה מספר על 12 איש שהוטל עליהם להרוזין דין כמשפט בארצות רבות טובעים או רחמים פשוטים פסקי-דין כמשפטים שר נים. בארצנו לא ניתנת הזדמנות זו, בני 55 השופט המקצועי הנהוג בכל מקרה. בעיה זו נפתרה, מהשבוע, בעזרת המדור. אתם מוזמנים לשמש כחבר מושבעים. נביא בפניכם את הפרטים העיקריים של משפטים שהתנהלו במדינות שונות בעור לם, ועליכם יהיה להרוז דין. עליכם להיניע למסקנות אנושיות ולא משפטיות. התשובות המעניינות תפורסמנה בצד פסקי-הדין המקורי שניתן בבית-המשפט אשר טיפל בענייה הנידונה. הפעם אתם מוזמנים לפסוק דין במש' פט שכמותו יכול לקרות גם אצלנו:

בשתי

- הוא היה כליכך נמוך עד שהריח לו הבריליינטין מן הרגלים.
- הוא היה כליכך רזה עד שלבש פיז'מה עם פס אחד.
- ורדה, צה"ל
- היא היתה כה מבווערת עד שהקופים זרקו לה אגוזים.
- ה. ימפוביץ, חולון
- היא היתה יותר זקנה מהאמא של עצמה.
- רבין, תל-אביב

מלים

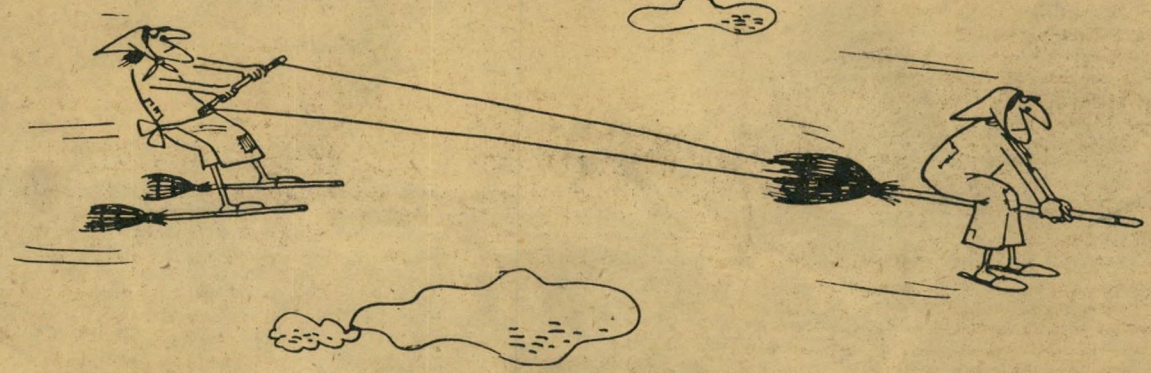
מחלת נפיעה

שלמה ברשביט, שחקן הבימה, נסע יום אחד בטכסי שרות מירושלים לתל-אביב עם חברו יהודה אפרוני, גם הוא שחקן הבימה. קרוב לרמלה פנה ברשביט לאפרוני ואמר לו: "שמע! זה מתחיל שוב."
אפרוני שאל: "למה אתה מתכוון?" סיפר ברשביט בקול רם: "אני שוב צריך להקיא. חבל לי רק על הגברת שיושבת לפני. האיש שישב באותו מקום כשנסעתי הבוקר לירושלים גרם כולו, המסכן."
אפרוני מספר כי האשה ירדה ברמלה. ית' כן שהיא גרה שם. ל. ג, תל-אביב

נפט, נפט, נפט!

גורג' וינסקונד גילה, לאחר מחקר, כי חלקת האדמה הגובלת עם משקו היא שדה נפט עשיר. בעל הקרקע השכנה, דון אופלרטי, התיאש מכבר מאדמתו, שהיתה מכוסה ביצות ולא ניתנה לעי' בוד חקלאי. לכן שמח כששכנו הציע לו חמשת אלפים דולאר עבור הקרקע. "ידוע לי כי האדמה אינה שדה הרבה", אמר וינסקונד לשכנו, "אבל אני מקחה לה" קים עליה מכלאה לטוטים." ההצעה נתקבלה והאדמה הועברה לר' שות וינסקונד.

כעבור חודשיים נדהם אופלרטי לראות מגדלי קידוח על החלקה שהיתה שיכת לו בעבר. הוא הגיש תביעה משפטית נגד שכנו-לשעבר, ורש כי הלה ישלם את מחיר הקרקע לפי ערכה האמיתי. "וינסקונד שיקר!" טען אופלרטי, "הוא ידע שיש נפט באדמה אך הסתיר זאת ממני והמציא סיפור-בדים על מיכלאה." "מי חיב אותי?" השיב וינסקונד, "ל' ספר לאופלרטי מה הסקתי בחקירותי ו' מה אני מתכוונן לעשות באדמה שרכשתי באופן חוקי, בכספי? אין כאן כל רמאות. ניצלתי רק את ידיעותי." ואתה הקורא, אילו היית אתה השופט, האם היית מחייב את וינסקונד לשלם את הפרש שמחיר באין אדמת הביצות לבין שדה נפט שופג או אולי היית מזכה אותו מכל אשמה?
תשובותיכם מתפרסמנה בעולם הבא, בצד פסקי-הדין המקורי של בית-המשפט.

סקי המכשפות

פטיבל סודי מישיבה סוערת

כולנו כאיש אחד

דין-וחשבון מישיבת הממשלה. נוכחים: ראש הממשלה, שר הבטחון, שר הדואר, שר החינוך, משקיף אורח: נציג מפא"י.

המשתתפים: דוד בן-גוריון

- שר הבטחון — לא אסכול הפרעות ב' אמצע דיבורי.
- שר החינוך — אתה תעשה מה שאני אומר!
- נציג מפא"י — רבותי, עד אנה? הרי כולנו כאיש אחד.
- ראש הממשלה — רבותי, לא להת' רגש!
- נציג מפא"י — ברצוני להזכיר לכם הסיסמה "הגידו כן לזקן".
- שר הבטחון — זה מה שאני אומר. אני הזקן. הגידו לי כן!
- שר החינוך — ראייתם? שחצן הוא הזקן. ממת' מי עשה אותך. אני הזקן. דוד בן-גוריון.
- שר הדואר — רבותי, אתם לא הזקן. מוזמן שהתפטר שר הדואר, ברור שאני ה' זקן. הגידו לי כן.
- ראש הממשלה — הגיע הזמן שתבינו באופן סופי. אני ללא צל של ספק הזקן. הגידו לי כן.
- נציג מפא"י — אמנם יש לנו מדינה, אבל באופן דמוקרטי הוחלט כבר מי הקובע ומי הזקן. אבקש להישמע להוראות המצפון המפלגתי של המפלגה הגדולה והחזקה ב' יותר במדינה. אני הזקן.
- ראש הממשלה — אני מציע להצביע. דוד בן-גוריון הוא הזקן. נקרא לו לישיבה הבאה והוא יכריע בענין.

"לא ישא גוי אל גוי הרב", נאמר במאתיים הפרקים החייבים מיבחן.
נציג מפא"י — אבקש הודעה לסדר. נאמר כאן משהו על שר הבטחון בעניין ה' הסכם עם ז'בוטינסקי. אימרה זו אינה לגופו של ענין משלוש סיבות, ואינה משמשת ה' מדיניות העיקרית של המפלגה שהיא: בנין, עבודה, עמל.
ראש הממשלה — אני מסכם הדיונים. ההצעה להעלות את מחירי הבולים נתקבלה פה-אחד. מי נגד? אין — נעבור לסעיף ה' בא. שר הבטחון, בבקשה.
שר הבטחון — ההגנה העברית החלה בימי השומר. עוד בהיותי בסגריה כפועל, ידעתי שאין מקום להתישבות יהודית בלי בטחון. שלוש משימות עומדות בפני צבא ההגנה לישראל: לשמור, להשמר ולהשתמר. ל' שם כך אני מציע להעלות מחיר בול הבט' חון בפונט אחד.
שר החינוך — אני מתנגד להעלאה זו. היא תפגע באינטקס ואף תפגע בהצעת' לה' עלות מחיר אגרת החינוך. החינוך הוא מרכז חינוך. אפילו אברהם איבנו למד. ונאמר: אין הקפדן למד וגו'.

